

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Sociovergència figuerenca | Aquest matrimoni de conveniència –sense amor, ai las!– entre l'alcalde Santi Vila i Pere Casellas va de mal borràs. De tant en tant afloren entre ells el que alguns inefables periodistes en diuen «desencontres» –l'afer del nonat Montessori figuerenc, etc.–, és a dir, topades; això sí: només dialèctiques i seguides de «calma tensa», com ells mateixos diuen. A vegades el curtcircuit és unilateral: el dia dels Morts, a l'homenatge institucional retut als assassinats pel nazisme i les rereguardes del 36, el primer tinent d'alcalde, equivocant-se de lloc, incontinent i oblidant que té un camarada exalcalde encausat, evoca la corrupció del moment i esquitxa tothom; a Figueres s'ha fet i es fa molt de teatre, a l'escenari, vull dir. N'ha fet Casellas? Eren els dies del tradicional Tenorio i potser volia emular Don Juan en allò de «Por doquiera que fui, la razón atropellé, la virtud escarnecí...».

De fet Vila mana molt i els socialistes, uns viuen i uns altres controlen –controlen!– algunes regidories des d'on practiquen l'autonomia i el sobiranisme que tant detesten. I això no ho dic per dir: l'estudi encarregat pel mateix Ajuntament a l'empresa LC Project conclou que el consistori funciona com un «regne de taifes» caracteritzat per falta de recursos, descoordinació i poca planificació. Poca planificació, tot i que s'han gastat gastat 2,9 milions d'euros per fer-ne estudis...! Vila i Caselles, Vila i Lluca, etc., en públic procuren dansar el minuet, però el vincle

Pere Casellas, l'enfant terrible dels joves il·les

només es manté no pas per l'interès sinó pel capital: el capital polític que, bé que malament, abassega Santi Vila, i diversos passaments que procuren les tinències d'alcaldia, l'estatus de regidor, etc.

Discussing Catalonia | Un insòlit debat en llengua anglesa, organitzat per *Catalonia Today*, setmanari en anglès editat per *El Punt*, es produí al saló Monturiol del Casino Esport - Fundació Miquel. Ryan Chandler, director de la publicació literària en anglès *Barcelona Ink*, hi debaté amb Matthew Tree, escriptor, la realitat i el futur (polític) catalans, moderats per Gary Gibson, periodista de la BBC. Chandler defensà la Catalunya espanyola i Tree una Catalunya independent. Tots tres amb la llegendaria flegma britànica. No era ple, com digueren les cròniques: hi havia 26 persones, professors d'anglès la major part, dos polítics (Canet i Lluca), algun periodista o afí, un jove i un servidor. On eren els centenars d'alumnes d'acadèmies d'idiomes i de batxiller espavilats en anglès? Dèficit informatiu, *menfotisme* global? Hi haurien après que el país és més complex que Polònia

Breus | Foto d'alcaldes socialistes per fer costat a un Nadal qüestionat per la carretera de la Bisbal: el partit és primer que els veïns. L'Ajuntament de Roses és el primer de l'Empordà a dir *no* a la consulta per la independència. Es presenta a El Jardí el *Diccionari de l'Alt*

Empordà d'Inés Padrosa: així hi poden assistir molts dels ressenyats vius i familiars seus. També a El Jardí se celebra un record-homenatge cívic i musical al pianista figuerenc establert a París Josep Falgarona; Josep Valls fa la glossa de l'homenatge, i hi actuen l'Orquestra de Cambra de l'Empordà i el jove pianista Joel Riu, que interpreta una obra de Santi Escura. L'Associació d'Amics de la Viquipèdia dels Països Catalans ha celebrat la seva segona trobada a l'Institut Ramon Muntaner: el català, quinzena llengua en articles d'entre les dues-centes del diccionari. El Museu Dalí adquireix dos quadres en un, pintats a cada banda de la tela: *Nimfes i senyoretas a la font del jardí*, i *Figura d'esquenes* (la germana del pintor Anna M.). (Fe d'errada. En la crònica del número anterior vaig escriure *Vilajuïga* on havia de dir *Palau-saverdera*. Va ser un lapsus, i me'n disculpo.)

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

El Halloween, ni hi és ni se l'espera | La diada de Tots Sants passa de puntes per casa nostra. Només als cementiris i a les floristeries s'hi pot trobar aquell aire fumejant de tardor. A la resta, les carabasses ho inunden tot. Dels moniatos, pobrots, a penes se'n sap res i a penes se'ls recorda. A Vall-llobrega, per exemple, fa anys i anys que s'hi organitza una festa de Halloween. No sé

